

อนุสัญญาฉบับที่ 138

อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำที่ให้งานได้ ค.ศ. 1973

**Convention 138: Convention concerning Minimum Age
for admission to Employment**

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดให้มีการประชุมขึ้น ณ นครเจนีวา และได้ประชุมกันในการประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศสมัยที่ห้าสิบแปด เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ.1973 และ

ได้ตกลงกันเรื่องการกำหนดข้อเสนอบางประการในเรื่องอายุขั้นต่ำที่ให้งานได้ ซึ่งเป็นหัวข้อที่สี่ในระเบียบวาระการประชุมของสมัยการประชุมนี้ และ

ได้สังเกตถึงข้อกำหนดของอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) ค.ศ.1919 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) ค.ศ.1920 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานเกษตร) ค.ศ.1921 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานจัดระวางสินค้าในเรือและงานช่างไฟ) ค.ศ.1921 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีใช้ในงานอุตสาหกรรม) ค.ศ.1932 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1936 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ.1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีใช้ในงานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ(งานประมง) ค.ศ.1959 และ อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานใต้ดิน) ค.ศ.1965 และ

ได้พิจารณาว่าถึงเวลาที่จัดทำตราสารทั่วไปฉบับหนึ่งว่าด้วยเรื่องนี้ ซึ่งจะค่อย ๆ แทนที่บรรดาตราสารที่มีอยู่ซึ่งใช้กับภาคเศรษฐกิจที่จำกัด เพื่อความมุ่งหมายที่จะให้บรรลุความสำเร็จในการเลิกใช้แรงงานเด็กโดยสิ้นเชิง และ

ได้กำหนดว่าตราสารนี้จะต้องอยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ

ได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ ค.ศ.1973 เมื่อวันที่สี่สิบหก เดือนมิถุนายน ของปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบสาม

มาตรา 1

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับต้องรับรองที่จะดำเนินนโยบายแห่งชาติ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะประกันการยกเลิกการใช้แรงงานเด็กอย่างมีประสิทธิภาพและรับรองที่จะยกอายุขั้นต่ำที่ยอมให้งานหรือทำงานให้สูงขึ้นจนถึงระดับที่สอดคล้องกับการพัฒนาทางร่างกายและจิตใจอย่างสมบูรณ์ที่สุดของเยาวชน

มาตรา 2

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้จะต้องกำหนดอายุขั้นต่ำที่ให้งานหรือ
2. ทำงานได้ภายในอาณาเขตของรัฐและบนยานพาหนะขนส่งที่จดทะเบียนในอาณาเขตของรัฐของตน โดยระบุไว้ในคำประกาศแนบท้ายการให้สัตยาบันของรัฐของตน ภายใต้บังคับตามมาตรา 4 ถึง 8 ของอนุสัญญานี้ ห้ามมิให้รับผู้ที่มีอายุต่ำกว่านั้นในการจ้างงานหรือทำงานในอาชีพใด ๆ
3. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ อาจแจ้งให้อำนาจการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบในภายหลังในคำประกาศฉบับต่อ ๆ ไป ว่าได้กำหนดอายุขั้นต่ำสูงกว่าที่ได้กำหนดไว้แต่ก่อน
4. อายุขั้นต่ำที่กำหนดไว้ตามความในวรรค 1 ของมาตรานี้จะต้องไม่ต่ำกว่าอายุที่สำเร็จการศึกษาภาคบังคับ และในกรณีใด ๆ ก็ตาม จะต้องไม่ต่ำกว่า 15 ปี
5. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 3 ของมาตรานี้ รัฐสมาชิกซึ่งเศรษฐกิจและการจัดการศึกษาของตนยังพัฒนาไม่เพียงพอ นั้น ในตอนแรกอาจกำหนดอายุขั้นต่ำเป็น 14 ปีก็ได้ ทั้งนี้ภายหลังการปรึกษาร่วมกับองค์การของนายจ้างและของผู้ที่ได้รับการจ้างงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ต้องการดังกล่าวมีอยู่
6. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ระบุอายุขั้นต่ำไว้ 14 ปี ตามความในบทบัญญัติของวรรคก่อนจะต้องระบุงการปฏิบัติตามอนุสัญญาไว้ในรายงานแห่งรัฐตนซึ่งเสนอตามมาตรา 22 ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ
 - (ก) ว่าเหตุผลของรัฐตนในการดำเนินการเช่นนั้นยังคงอยู่ หรือ
 - (ข) ว่าต้นสละสิทธิที่จะถือเอาประโยชน์จากบทบัญญัติดังกล่าว นับแต่วันที่ระบุไว้

มาตรา 3

1. อายุขั้นต่ำที่ให้งานหรือทำงานชนิดใดชนิดหนึ่งได้ ซึ่งโดยลักษณะหรือสภาพแวดล้อมของงานนั้นเมื่อปฏิบัติน่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัยหรือศีลธรรมของเยาวชน จะต้องไม่ต่ำกว่า 18 ปี
2. ชนิดของการจ้างงานหรืองานตามวรรค 1 ของมาตรานี้ จะต้องกำหนดขึ้นโดยกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับภายในรัฐ หรือโดยเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจ ภายหลังการปรึกษาร่วมกับองค์การของนายจ้างและของผู้ที่ได้รับการจ้างงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ต้องการดังกล่าวมีอยู่
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ของมาตรานี้ กฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับภายในรัฐหรือเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจอาจจะอนุญาตให้มีการจ้างงานหรือการทำงานตั้งแต่อายุ 16 ปีก็ได้ ภายหลังการปรึกษาร่วมกับองค์การของนายจ้างและของคณงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ต้องการดังกล่าวมีอยู่ โดยมีเงื่อนไขว่า สุขภาพ ปลอดภัย และศีลธรรมของเยาวชนที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ และเยาวชนได้รับการสอน โดยเฉพาะหรือได้รับการฝึกอาชีพในสาขางานที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอ

มาตรา 4

1. ตราบเท่าที่จำเป็น เจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจภายหลังการพิจารณาหรือกบongค์การของนายจ้างและของผู้ที่ได้รับการจ้างงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ต้องมีการดังกล่าวมีอยู่ อาจยกเว้นการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้กับการจ้างงานหรือการทำงานบางประเภทซึ่งก่อให้เกิดปัญหาด้านเนื้อหาและปัญหาพิเศษเกี่ยวกับการใช้อุสัญญานี้ก็ได้

2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้จะต้องลงรายการเกี่ยวกับประเภทของการจ้างงานหรืองานใด ๆ ที่อาจได้รับยกเว้นตามความในวรรค 1 ของมาตรานี้โดยให้เหตุผลของการยกเว้นดังกล่าวไว้ในรายงานฉบับแรกของรัฐตนเกี่ยวกับการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ซึ่งเสนอตามมาตรา 22 ของธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และจะต้องแจ้งในรายงานฉบับต่อ ๆ ไปถึงฐานะของกฎหมายและแนวปฏิบัติของตนในส่วนที่เกี่ยวกับประเภทของการจ้างงานหรืองานที่ได้รับยกเว้นนั้น ตลอดจนขอบเขตที่ได้ผลหรือจะเสนอให้มีผลตามอนุสัญญานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับประเภทของการจ้างงานหรืองานดังกล่าว

3. การจ้างงานหรืองานที่อยู่ภายใต้มาตรา 3 ของอนุสัญญานี้ จะไม่ได้รับยกเว้นจากการปฏิบัติตามอนุสัญญาตามความหมายของมาตรานี้

มาตรา 5

1. รัฐสมาชิกซึ่งเศรษฐกิจและการจัดการทางการบริหารยังพัฒนาไม่เพียงพอ อาจจำกัดขอบเขตการใช้อุสัญญานี้ได้ตั้งแต่เริ่มแรก ภายหลังการพิจารณาหรือกบongค์การของนายจ้างและของคนงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่ต้องมีการดังกล่าวมีอยู่

2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งถือเอาประโยชน์จากบทบัญญัติของวรรค 1 ของมาตรานี้ จะต้องระบุสาขาของกิจกรรมทางเศรษฐกิจหรือประเภทของวิสาหกิจที่ซึ่งประเทศตนจะใช้บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ไว้ในคำประกาศผนวกท้ายการให้สัตยาบันของรัฐตน

3. บทบัญญัติของอนุสัญญาจะต้องนำมาใช้บังคับอย่างน้อยที่สุดกับกิจการต่อไปนี้ ได้แก่ การทำเหมืองและการทำเหมืองหิน การผลิต การก่อสร้าง การไฟฟ้า แก๊สและน้ำ บริการสุขาภิบาล การขนส่ง คลังสินค้าและการสื่อสารคมนาคม และการเพาะปลูกและกิจการทางการเกษตรอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ทำการผลิตเพื่อจุดประสงค์ทางการค้า แต่ยกเว้นการผลิตภายในครอบครัวและการผลิตขนาดเล็กเพื่อการบริโภคภายในท้องถิ่นและไม่มีการจ้างคนงานเป็นประจำ

4. รัฐสมาชิกใดซึ่งได้จำกัดขอบเขตของการใช้อุสัญญานี้ตามความแห่งมาตรานี้

(ก) จะต้องระบุฐานะทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับการจ้างงานหรืองานของเยาวชนและเด็กในสาขาต่าง ๆ ของกิจกรรมที่ได้รับการยกเว้นจากขอบเขตการใช้อุสัญญานี้ และความคืบหน้าใด ๆ ซึ่งอาจดำเนินการไปเพื่อให้มีการใช้บทบัญญัติของอนุสัญญากว้างขวางยิ่งขึ้นไว้ในรายงานของรัฐตนตามมาตรา 22 ของธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

(ข) อาจขยายขอบเขตการใช้อุสัญญาอย่างเป็นทางการในเวลาใดก็ได้ โดยจัดทำคำประกาศส่งไปยังผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 6

อนุสัญญาฯนี้ไม่ใช้บังคับกับงานที่เด็กและเยาวชนกระทำในโรงเรียนเพื่อการศึกษาทั่ว ๆ ไป การศึกษาทางอาชีพหรือทางเทคนิค หรือในสถาบันการฝึกอบรมอื่น ๆ หรือไม่ใช้บังคับกับงานที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุอย่างน้อยที่สุด 14 ปีในวิสาหกิจต่าง ๆ ในกรณีที่งานดังกล่าวดำเนินการไปตามเงื่อนไขที่กำหนดโดยเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับองค์การของนายจ้างและของคณงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่องค์การดังกล่าวมีอยู่ และเป็นส่วนหนึ่งของ

- (ก) หลักสูตรการศึกษาหรือการฝึกอบรมซึ่งโรงเรียนหรือสถาบันการฝึกอบรมเป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้น
- (ข) โครงการฝึกอบรมส่วนใหญ่หรือทั้งหมดในวิสาหกิจหนึ่ง ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจได้อนุมัติ หรือ
- (ค) โครงการแนะนำหรือปฐมนิเทศซึ่งมุ่งหมายที่จะทำให้การเลือกงานอาชีพหรือแนวทางการฝึกอบรมง่ายขึ้น

มาตรา 7

1. กฎหมายหรือข้อบังคับภายในรัฐอาจอนุญาตให้มีการจ้างงานหรือการทำงานของบุคคลอายุ 13 ถึง 15 ปีเกี่ยวกับงานเบาได้ ซึ่งเป็นงานที่

- (ก) ไม่น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือการพัฒนา และ
- (ข) ไม่ทำให้เสียหายต่อการเข้าเรียนในโรงเรียน การเข้าร่วมในโครงการปฐมนิเทศทางอาชีพ หรือโครงการฝึกอบรมซึ่งอนุมัติโดยเจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจ หรือไม่ทำให้เสียหายต่อความสามารถที่จะได้ประโยชน์จากคำสอนที่ได้รับ

2. กฎหมายหรือข้อบังคับภายในรัฐอาจอนุญาตให้มีการจ้างงานหรือการทำงานของบุคคลซึ่งมีอายุอย่างน้อยที่สุด 15 ปี แต่ยังไม่สำเร็จการศึกษาภาคบังคับด้วยก็ได้ ในงานซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในอนุวรรค (ก) และ (ข) ของวรรค 1 ของมาตรานี้

3. เจ้าหน้าที่ผู้ทรงอำนาจจะต้องกำหนดบรรดากิจกรรมซึ่งการจ้างงานหรือการทำงานนั้น ๆ อาจได้รับอนุญาตตามวรรค 1 และ 2 ของมาตรานี้ได้ และจะต้องกำหนดจำนวนชั่วโมงระหว่างการจ้างงาน หรือการทำงานดังกล่าวที่อาจได้รับการรับรองและกำหนดเงื่อนไขการจ้างงานหรืองานดังกล่าวอาจได้รับการจ้างระหว่างเวลาที่กำหนดไว้นั้นก็ได้ และจะต้องกำหนดบรรดาเงื่อนไขซึ่งการจ้างงานหรืองานเช่นว่าอาจได้รับการจ้างตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้นก็ได้

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ รัฐสมาชิกซึ่งถือเอาประโยชน์จากบทบัญญัติของวรรค 4 ของข้อ 2 อาจกำหนดอายุ 12 ปี และ 14 ปีแทนอายุ 13 ปี และ 15 ปีในวรรค 1 และกำหนดอายุ 14 ปีแทนอายุ 15 ปีในวรรค 2 ของข้อนี้ก็ได้ ตราบเท่าที่ตนยังถือประโยชน์ดังกล่าวอยู่

มาตรา 8

1. หลังจากการปรึกษาหารือกับองค์การของนายจ้างและของผู้ที่ได้รับการจ้างงานที่เกี่ยวข้องในกรณีที่องค์การดังกล่าวมีอยู่ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยอมให้มีข้อยกเว้นสำหรับการห้ามเกี่ยวกับการจ้างงานหรือการทำงานที่กำหนดไว้ในข้อ 2 ของอนุสัญญานี้ก็ได้ เพื่อความมุ่งประสงค์เช่น การเข้าร่วมในการแสดงทางศิลปะ โดยออกใบอนุญาตให้เป็นการเฉพาะราย

2. ใบอนุญาตที่ออกให้จะต้องจำกัดจำนวนชั่วโมงซึ่งการจ้างงานหรืองานได้รับอนุญาตตามเวลานั้น และกำหนดเงื่อนไขซึ่งการจ้างงานหรืองานได้รับอนุญาตตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น

มาตรา 9

1. พนักงานเจ้าหน้าที่จะใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งปวง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เหมาะสมเพื่อประกันการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ให้มีประสิทธิภาพ

2. กฎหมายหรือข้อบังคับภายในรัฐหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องกำหนดตัวบุคคลผู้รับผิดชอบตามบทบัญญัติเพื่อให้บังเกิดผลตามอนุสัญญานี้

3. กฎหมายหรือข้อบังคับภายในรัฐหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องกำหนดให้มีทะเบียนหรือเอกสารอื่นๆ ซึ่งนายจ้างจะต้องเก็บรักษาและมีไว้ใช้ ทะเบียนหรือเอกสารดังกล่าวจะต้องระบุชื่อและอายุหรือวันเกิดซึ่งรับรองอย่างถูกต้องเท่าที่กระทำได้ของบุคคลซึ่งนายจ้างว่าจ้างหรือผู้ทำงานให้ นายจ้าง และเป็นผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

มาตรา 10

1. ตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในข้อนี้ อนุสัญญานี้แก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) ค.ศ. 1919 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) ค.ศ. 1920 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานเกษตร) ค.ศ. 1921 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานจัดระวางสินค้าในเรือและงานช่างไฟ) ค.ศ. 1921 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีใช้งานอุตสาหกรรม) ค.ศ. 1932 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1936 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีใช้งาน อุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานประมง) ค.ศ. 1959 และอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานใต้ดิน) ค.ศ. 1965

2. การใช้บังคับอนุสัญญานี้จะต้องไม่ปิดการให้สัตยาบันเพิ่มต่อไปเกี่ยวกับอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1936 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีใช้งานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานประมง) ค.ศ. 1959 หรืออนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานใต้ดิน) ค.ศ. 1965

3. อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) ค.ศ. 1919 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) ค.ศ. 1920 อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานเกษตร) ค.ศ. 1921 และอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานจัดระวางสินค้าในเรือและงานช่างไฟ) ค.ศ. 1921 จะได้ปิดการให้สัตยาบันเพิ่มต่อไป เมื่อภาคีอนุสัญญาทั้งปวงยินยอมการปิดการให้สัตยาบันดังกล่าวโดยการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ หรือโดยคำประกาศแจ้งไปยังผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

4. ถ้าและเมื่ออนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ เมื่อพันธกรณีของอนุสัญญานี้ได้รับการยอมรับ

- (ก) โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1937 และได้ระบุอายุขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 15 ปี ตามความในวรรค 2 ของอนุสัญญานี้ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่มีโรงงานอุตสาหกรรมตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีโรงงานอุตสาหกรรม) ค.ศ.1932 โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคีอนุสัญญานั้น ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที
- (ค) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่มีโรงงานอุตสาหกรรมตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (การจ้างงานที่มีโรงงานอุตสาหกรรม) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ.1937 โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคีอนุสัญญานั้น และได้ระบุอายุขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 15 ปี ตามความในมาตรา 2 ของอนุสัญญานี้ ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที
- (ง) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานในทะเล โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคี อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1936 และได้ระบุอายุขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 15 ปี ตามความในมาตรา 2 ของอนุสัญญานี้ หรือรัฐสมาชิกระบุว่ามาตรา 3 ของอนุสัญญานี้ใช้กับการจ้างงานในทะเล ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที
- (จ) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานประมงในทะเล โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานประมง) ค.ศ. 1959 และได้ระบุอายุขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 15 ปี ตามความในมาตรา 2 ของอนุสัญญานี้ หรือรัฐสมาชิกระบุว่ามาตรา 3 ของอนุสัญญานี้ใช้กับการจ้างงานประมงในทะเล ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที
- (ฉ) โดยรัฐสมาชิกซึ่งเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานใต้ดิน) ค.ศ. 1965 และได้ระบุอายุขั้นต่ำไม่น้อยกว่าอายุที่ระบุไว้ตามความของอนุสัญญานั้น ตามความในมาตรา 2 ของอนุสัญญานี้ หรือประเทศสมาชิกระบุว่าอายุดังกล่าวใช้กับการจ้างงานใต้ดินในเมือง โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 3 ของอนุสัญญานี้ ก็จะมีผลทางนิติบัญญัติเป็นการบอกเลิกอนุสัญญานั้นโดยทันที ถ้าและเมื่ออนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ

5. การยอมรับพันธกรณีของอนุสัญญานี้

- (ก) จะมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานอุตสาหกรรม) ค.ศ. 1919 ตามมาตรา 12 ของอนุสัญญานี้
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับการเกษตร จะมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานเกษตร) ค.ศ. 1921 ตามมาตรา 9 ของอนุสัญญานี้
- (ค) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานในทะเล จะมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานในทะเล) ค.ศ.1920 ตามมาตรา 10 ของอนุสัญญานี้ และอนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (งานจัดระวางสินค้าในเรือและงานช่างไฟ) ค.ศ.1921 ตามมาตรา 12 ของอนุสัญญานี้

มาตรา 11

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการ จะต้องเสนอต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 12

1. ให้อนุสัญญานี้มีผลผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งการให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนกับผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
2. ให้อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นระยะเวลาสิบสองเดือนนับจากวันที่การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกสองรายได้รับการจดทะเบียนกับผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
3. หลังจากนั้น ให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้สำหรับสมาชิกใดๆ เมื่อพ้นระยะเวลาสิบสองเดือนนับจากวันที่การให้สัตยาบันของสมาชิกรายนั้นได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 13

1. รัฐสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อาจบอกเพิกถอนสัตยาบันได้ เมื่อพ้นระยะเวลาสิบปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยการเสนอต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียน การบอกเพิกถอนนั้นจะไม่มีผลบังคับใช้จนกว่าจะพ้นระยะเวลาหนึ่งปีนับจากวันที่จดทะเบียน
2. รัฐสมาชิกแต่ละรายที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้แล้วและไม่ได้ใช้สิทธิบอกเพิกถอนที่กำหนดในมาตรานี้ภายในหนึ่งปีนับจากวันที่พ้นระยะเวลาสิบปีดังกล่าวในวรรคก่อน ให้ผูกพันเป็นระยะเวลาต่อไปอีกสิบปี และหลังจากนั้น อาจบอกเพิกถอนอนุสัญญานี้ได้เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาคร่าวละสิบปีตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรานี้

มาตรา 14

1. ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศจะต้องแจ้งให้สมาชิกทั้งหมดขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการจดทะเบียนการให้สัตยาบัน และการบอกเพิกถอนทั้งหมดที่รัฐสมาชิกทั้งหลายขององค์การได้เสนอตน
2. เมื่อแจ้งให้รัฐสมาชิกทั้งหลายขององค์การทราบถึงการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สองที่เสนอตน ผู้อำนวยการใหญ่จะต้องดึงความสนใจของสมาชิกทั้งหลายขององค์การให้ทราบถึงวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

มาตรา 15

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายละเอียดอย่างครบถ้วนของการให้สัตยาบัน และการบอกเพิกถอนทั้งหมดที่ตนได้จดทะเบียนตามบทบัญญัติของมาตราก่อนต่อเลขาธิการขององค์การสหประชาชาติเพื่อการจดทะเบียนตามมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 16

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาว่าเป็นสิ่งจำเป็น ให้คณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายงานเกี่ยวกับการทำงานของอนุสัญญานี้ต่อที่ประชุมใหญ่และให้พิจารณาถึงความเหมาะสมในการบรรจุเรื่องการปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญานี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุมของการประชุมครั้งนั้น

มาตรา 17

1. หากที่ประชุมใหญ่นั้นรับรองอนุสัญญาใหม่ที่ปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญานี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนแล้ว เว้นแต่อนุสัญญาฉบับใหม่นั้นจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

- (ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่โดยรัฐสมาชิกจะมีผลโดยนิตินัยเป็นการบอกเพิกถอนอนุสัญญานี้ทันที โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 13 ข้างต้น ถ้าและเมื่ออนุสัญญาที่แก้ไขใหม่นั้นมีผลใช้บังคับแล้ว
- (ข) นับจากวันที่อนุสัญญาที่แก้ไขใหม่นั้นมีผลใช้บังคับ อนุสัญญานี้จะยุติการเปิดให้สมาชิกให้สัตยาบันอีกต่อไป

2. ไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้อนุสัญญานี้ยังคงมีผลใช้บังคับทั้งรูปแบบและเนื้อหาที่เป็นอยู่สำหรับรัฐสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ไปแล้ว แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่

มาตรา 18

เนื้อหาของอนุสัญญานี้ทั้งฉบับภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสเป็นฉบับที่มีผลใช้บังคับเท่ากัน

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : 19 มิถุนายน ค.ศ. 1976